

**Sygn. akt: I ACa 1227/12**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

<b>Przewodniczący:</b>	<b>SSA Wincenty Ślawnki</b>
<b>Sędziowie:</b>	<b>SSA Anna Beniak</b> <b>SSO del. Ewa Kulesza (spraw.)</b>
Protokolant:	st.sekr.sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. W. (1)**

przeciwko **M. W. i A. P.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 21 września 2012 r. , sygn. akt I C 298/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie III w ten tylko sposób, że podwyższa przyznaną adw. T. D. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w K. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu kwotę 4.428 złotych do kwoty 8.856 ( osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć) zł brutto,

II. oddala apelację w pozostałej części,

III. przyznaje i nakazuje wypłacić na rzecz adw. T. D. ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt **I ACa 1227/12**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I C 298/12, Sąd Okręgowy w Kaliszu, I Wydział Cywilny oddalił powództwo J. W. (1) i nie obciążył powoda kosztami postępowania oraz przyznał adwokatowi T. D. kwotę 4.428,00 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu .

Powyższe rozstrzygnięcie sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne:

W dniu 19 sierpnia 1998 roku pozwana M. W. i A. P. umową sprzedaży zawartą w formie aktu notarialnego, sporządzoną przed notariuszem D. K. w Kancelarii Notarialnej w K. zapisaną w repetytorium A za numerem (...) nabyły od reprezentowanej przez E. L. Ł. i od J. B. udziały w zabudowanej nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...), o pow. 0,03,35 ha, oznaczonej jako działka nr (...), zapisanej w księdze wieczystej(...), którą prowadzi Sąd Rejonowy w Kaliszu, za kwotę łącznie 40.000,00 złotych. Każda z pozwanych nabyła udział w wysokości 1/2 części w nieruchomości za kwotę 20.000,00 złotych.

W dniu 31 sierpnia 1998 roku strony umowy sprzedaży z dnia 19 sierpnia 1998 roku zmieniły jej postanowienia w zakresie zapłaty ustalając, że zaliczka w kwocie 10.000,00 złotych została przez kupujące dana każdemu ze sprzedających w kwocie po 5.000,00 złotych przed podpisaniem aktu notarialnego z dnia 19 sierpnia 1998 roku, a pozostała część ceny sprzedaży w kwocie 30.000,00 złotych zostanie przez kupujące zapłacona z kredytu bankowego z banku (...) w K.. Jednocześnie sprzedający ustalili, iż z tytułu ceny sprzedaży posiadanych udziałów w przedmiotowej nieruchomości L. Ł. przysługuje kwota 22.500,00 złotych a J. B. 17.500,00 złotych.

W dniu 7 października 1998 roku strony umowy sprzedaży z dnia 19 sierpnia 1998 roku dokonały jej sprostowania w ten sposób, że P. Ł. opiekun prawny L. Ł. potwierdził wszystkie oświadczenia woli działającej w imieniu L. Ł. kurator E. J. złożone w aktach notarialnych z dnia 19 sierpnia 1998 roku i z dnia 31 sierpnia 1998 roku dotyczących umowy sprzedaży nieruchomości zawartej z pozwanymi.

Kwota 10.000,00 złotych, którą pozwane wpłaciły na poczet zaliczki na zakup przedmiotowej nieruchomości, została im przekazana wspólnie przez powoda J. W. (1) i jego żonę J. W. (2) w ramach pomocy rodzicielskiej i wówczas nie oczekiwali jej zwrotu od córek. Pozostałą kwotę 30.000,00 złotych pozwane uzyskały z kredytu mieszkaniowego udzielonego im przez bank (...), który samodzielnie spłacały. Rodzice pozwanych nie spłacali tego kredytu.

Rozmowy w sprawie kupna nieruchomości ze sprzedającymi prowadzili rodzice pozwanych i A. P.. Zakup nieruchomości, na której miały zamieszkać pozwane miał ułatwić im usamodzielnienie się od rodziców. W tym czasie pozwana A. P. założyła już rodzinę, miała męża i dziecko.

Urząd Skarbowy w K., do którego została zgłoszona umowa sprzedaży nie kwestionował jej wartości.

Na przedmiotowej nieruchomości posadowiony jest budynek mieszkalny, w skład którego wchodzi cztery lokale mieszkalne. Dwa mieszkania znajdowały się na parterze, a dwa na piętrze. Każdy lokal składał się z dwóch pokoi, kuchni, łazienki i przedpokoju. Po przeprowadzeniu generalnego remontu w mieszkaniach na piętrze budynku miały zamieszkać pozwane. W tym czasie rodzina W. mieszkała wspólnie w trzypokojowym mieszkaniu położonym w K. przy ulicy (...). Rodzice nie ustalili z pozwanymi, że po wyremontowaniu zakupionej nieruchomości też tam zamieszkają. Małżeństwo W. pomagało pozwanym w remoncie kamienicy wykładając środki finansowe pochodzące z prowadzonej przez nich działalności gospodarczej. Powód wraz z żoną prowadził firmę zajmującą się pakowaniem przypraw pod nazwą (...). Pozwane pracowały w firmie rodziców i otrzymywały najniższe wynagrodzenie. W przyszłości miały zwrócić pieniądze wyłożone przez rodziców na remont nieruchomości. Przy remoncie budynku pomagali pracownicy firmy powoda. J. W. (1) zlecał im wykonanie poszczególnych prac remontowych i przekazywał kwoty na zakup materiałów budowlanych. J. W. (2) zapisała koszty zakupionych materiałów i robociznę w formie notatek, na podstawie których powód rozliczał się z córkami. Pracownik powoda Z. S. wymieniał instalację elektryczną na piętrze budynku, natomiast prace budowlane wykonywał M. S., który nie był zatrudniony w firmie powoda. Remont obejmował między innymi: wykonanie ścianki działowej w łazience, sufitów podwieszanych z karton-gipsu,

wylewki betonowej podłóg i położenie wykładzin, malowanie mieszkań i klatki schodowej oraz wymianę instalacji kanalizacyjnej. Budynek nie był remontowany na zewnątrz, nie zmieniano pokrycia dachu.

Bezpośrednio po zakończeniu remontu w kamienicy zamieszkała A. P. z rodziną, a pozwana M. W. zamieszkała pół roku później. Od 2000 roku pozwane nie pracowały w firmie rodziców, ponieważ przebywały w tym czasie na urloпах wychowawczych.

W trakcie remontów powód zażądał od córek zwrotu przekazanej im łącznie kwoty 10.000,00 złotych. Pozwana M. W. zwróciła otrzymane od ojca pieniądze po uzyskaniu odszkodowania w kwocie około 25.000,00 złotych w związku z wypadkiem komunikacyjnym w 1998/1999 roku, a pozostałą kwotę przeznaczyła na remont przedmiotowej nieruchomości. Pozwana A. P. zwróciła ojcu kwotę 5.000,00 złotych i część środków finansowych na remont z pieniędzy uzyskanych z waloryzacji polisy uposażeniowej.

W trakcie remontu przedmiotowej nieruchomości u powoda pojawiły się zmiany w zachowaniu: zaczęły się pojawiać symptomy choroby psychicznej czego nie dostrzegła jeszcze rodzina. W 1999 roku u J. W. (1) zdiagnozowano chorobę psychiczną w postaci zaburzeń urojeniowych – Zespół (...). Powód stał się podejrzliwy wobec żony, posądzał ją o niewierność małżeńską, był agresywny wobec członków rodziny, wszczynał awantury, których miejscem bywała również firma rodziny W.. Ze względu na zachowanie powoda w styczniu 2000 roku jego żona wraz z synem R. zamieszkała u córki w kamienicy przy ulicy (...). Gdy w lipcu 2000 roku powód opuścił mieszkanie przy ulicy (...) ponownie tam zamieszkał. W tym czasie pozwane zerwały kontakt z ojcem.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2002 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Kaliszu umorzył dochodzenie w sprawie sygn. akt 2Ds. 1525/02 przeciwko J. W. (1) o to, że od stycznia 1997 roku do lipca 2000 roku w K. znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną J. W. (2) w ten sposób, że w trakcie wywoływanych awantur domowych obrzucał ją wyzwiskami i bił rękami po całym ciele oraz groził słownie pozbawieniem życia, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k. z uwagi na niepopelnienie przestępstwa z powodu choroby psychicznej (Zespół (...)), która zniósła zdolność rozpoznawania znaczenia czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 k.k.

W związku z chorobą powoda zaczęły się problemy finansowe w firmie prowadzonej przez małżeństwo W., co ostatecznie doprowadziło do zakończenia działalności gospodarczej około 2003 roku. J. W. (1) i J. W. (2) nadal spłacają zadłużenie powstałe w czasie prowadzenia firmy.

Powód kwestionował zdiagnozowaną u niego chorobę i nie widział potrzeby leczenia, mimo że jego stan kwalifikował się do hospitalizacji. Powód zaczął wytaczać postępowania sądowe przeciwko żonie i dzieciom.

Rozwój choroby psychicznej i konflikt z żoną doprowadził powoda do wyprowadzenia z wspólnego mieszkania. Od tego czasu powód mieszkał w wynajmowanych mieszkaniach.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2003 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie sygn. akt I C 837/03 z powództwa J. W. (1) rozwiązał przez rozwód małżeństwo powoda z J. W. (2) bez orzekania o winie. Sąd Okręgowy w Kaliszu nie orzekł o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania stron i pozostawił bez rozpoznania wnioski o podział majątku wspólnego stron.

J. W. (2) nie utrzymuje kontaktów z powodem. W 2003 roku M. W. ponownie nawiązała kontakt z ojcem. Jednak ze względu na jego negatywne zachowanie wobec niej, od 2004 roku pozwana definitywnie zerwała z nim kontakty.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 listopada 2011 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie sygn. akt III RC 255/11 z powództwa J. W. (1) przeciwko M. W. o alimenty oddalił powództwo.

W roku 2012 A. P. wyprowadziła się z mieszkania przy ul. (...), a w styczniu 2012 roku zamieszkała w nim matka pozwanych. Zarówno pozwane jak i J. W. (2) nadal nie utrzymują kontaktów z powodem.

Kredyt mieszkaniowy udzielony przez bank (...) na zakup przedmiotowej nieruchomości został spłacony przez pozwane w marcu 2010 roku.

Umową z dnia 1 czerwca 2011 roku zawartą w formie aktu notarialnego przed notariuszem E. Ś. w Kancelarii Notarialnej w P., zapisanej za numerem Repetytorium A (...) pozwane M. W. i A. P. dokonały ustanowienia odrębnej własności lokali i zniesienia współwłasności.

Pismem z dnia 6 grudnia 2011 roku J. W. (1) zwrócił się do pozwanych o wyrażenie zgody na wyodrębnienie pomieszczeń i zamieszkanie przez powoda w budynku przy ul. (...) w K.. W piśmie stwierdził, iż przekazał córką darowiznę w kwocie 100.000,00 złotych i strony przez zakup nieruchomości uzgodniły możliwość zamieszkania powoda na tej nieruchomości. Powód wskazał również, że pozwane powinny wziąć pod uwagę trudną sytuację materialną i finansową. Powód określił pozwanym 14 dniowy termin na złożenie odpowiedzi na jego pismo zaznaczając, że w razie odmowy będzie zmuszony dokonać odwołania darowizny. Wobec braku odpowiedzi córek na wezwanie z dnia 6 grudnia 2011 roku, powód w piśmie z dnia 9 stycznia 2012 roku złożył oświadczenie, iż odwołuje darowiznę w kwocie po 90.000,00 złotych na każdą z córek i wezwał je do zapłaty tej sumy w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma.

Powód J. W. (1) nigdzie nie pracuje, utrzymuje się z renty przyznanej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w wysokości około 716 złotych netto, na której komornik dokonał zajęcia w sądowych postępowaniach egzekucyjnych KM 718/11, KM 1369/12. Powód wynajmuje mieszkanie przy ul. (...) w K., o pow. 26 m<sup>2</sup> składającej się z pokoju, kuchni i łazienki. Mieszkanie znajduje się na poddaszu budynku i nie posiada centralnego ogrzewania.

Pozwana M. W. nadal zamieszkuje w budynku przy ul. (...), pozostaje w konkubinacie, z którego ma dwóch synów. Pozwana nigdzie nie pracuje, choruje i wystąpiła o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy. M. W. pozostaje na utrzymaniu konkubenta, który pracuje w przedsiębiorstwie (...).

Pozwana A. P. od czerwca 2011 roku mieszka w D., pozostaje w związku małżeńskim, z którego ma trzy córki. Pozwana pracuje w J. jako sprzedawca, gdzie uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 1160 złotych netto. Mąż pozwanej pracuje w przedsiębiorstwie (...).

Sąd pierwszej instancji zakwestionował zeznania świadka Z. S. w części, w której podaje on cenę zakupu nieruchomości i wartość przeprowadzonego remontu swoją wiedzę świadek opiera na przypuszczeniach i zdawkowych informacjach uzyskanych podczas rozmów ze stronami w firmie małżeństw W.. Z. S. nie był bezpośrednim świadkiem umowy sprzedaży nieruchomości, jak też nie przeprowadzał całego remontu budynku na zlecenie powoda, dlatego też jego wiedza na temat tej inwestycji w dużej mierze jest ograniczona. Identycznie sąd pierwszej instancji ocenił zeznania świadka K. P. (1), który informacje o zakupie nieruchomości uzyskał na podstawie rozmów przeprowadzanych w firmie stron. Sąd pierwszej instancji zauważył, iż trudno przyjąć aby pracownicy byli szczegółowo informowani o warunkach finansowania inwestycji, która bezpośrednio ich nie dotyczy, jak też by byli oni zorientowani w sytuacji finansowej powoda i pozwanych.

Nadto sąd pierwszej instancji oddalił wnioski powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentów Urzędu Skarbowego w K. dotyczących dochodów osiąganych przez powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...) i (...) w okresie od kwietnia 1994 roku do 1999 roku na okoliczność, czy pozwanego było stać na zakup nieruchomości oraz dowodu z dokumentacji dotyczącej dochodów M. W. i A. J. oraz A. P. i K. P. (2) w latach 1996-1998 na okoliczność czy pozwane było stać na zakup nieruchomości, ponieważ okoliczności te zostały wykazane innymi dowodami; z poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń jednoznacznie wynika, iż nabycie przedmiotowej nieruchomości w zasadniczej części zostało sfinansowane z kredytu mieszkaniowego udzielonego pozwanym przez bank (...).

Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek powoda o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w K. o informację, czy wartość nieruchomości była kwestionowana, albowiem ta okoliczność została wyjaśniona przez świadka J. W. (2), która zeznała, iż cena nabycia nieruchomości wynikająca z umowy nie budziła wątpliwości Urzędu Skarbowego.

Sąd pierwszej instancji oddalił także wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność ustalenia wartości nieruchomości przy ul. (...); powód kwestionując cenę nabycia nieruchomości nie poparł swoich twierdzeń jakimikolwiek dowodami, z których wynikałaby wyższa cena nieruchomości niż wskazana w umowie sprzedaży, a zeznania świadka Z. S. w tym zakresie są niewiarygodne.

Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek powoda o dokumentację kredytu pozwanej M. W. na okoliczności wskazane we wniosku, ponieważ zostały one już wykazane wiarygodnymi zeznaniami pozwanej M. W. oraz załączonymi do akt stawy pismami banku (...) S.A. z dnia 23 marca 2010 roku oraz z dnia 25 lipca 2012 roku.

Ponadto sąd pierwszej instancji oddalił wniosek o zwrócenie się do Wydziału (...) Starostwa Powiatowego w K. o udzielenie informacji o posiadanych przez pozwaną A. P. i K. P. (2) nieruchomościach, ponieważ nie dotyczył on przedmiotu sprawy.

Sąd pierwszej instancji oddalił też wniosek pozwanej M. W. o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry na okoliczność stanu zdrowia psychicznego powoda, ponieważ jest nie przydatny w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył:

Powód domaga się zwrotu pieniędzy, które przekazał pozwanym tytułem darowizny na zakup nieruchomości, na skutek jej odwołania z powodu rażącej niewdzięczności pozwanych polegającej na niezapewnieniu powodowi możliwości zamieszkania na przedmiotowej nieruchomości.

Powód wywodzi swoje roszczenie z treści przepisu art. 897 k.c. i art. 898 § 1 k.c.

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazują, iż strony postępowania nie zawarły żadnej umowy darowizny dotyczącej przekazania przez powoda środków finansowych na zakup nieruchomości położonej przy ul. (...), której jednym z warunków byłoby zapewnienie powodowi możliwości zamieszkania na przedmiotowej nieruchomości.

Skoro niedoszło do zawarcia umowy darowizny, to powód nie mógł skutecznie wezwać pozwanych do wykonania jej warunków przez zapewnienie mu miejsca zamieszkania na przedmiotowej nieruchomości, jak też nie mógł odwołać tej darowizny. Tym samym sąd pierwszej instancji uznał, że pozwane nie dopuściły się rażącej niewdzięczności wobec powoda opisanej w art. 898 § 1 k.c.

Ponadto, w ocenie sądu pierwszej instancji, analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie prowadzi do wniosku, iż nie zachodzą przesłanki z art. 897 k.c. uzasadniające obowiązek pozwanych dostarczania powodowi środków utrzymania ze względu na jego trudną sytuację materialną; skoro bowiem powód nie przekazał córką przedmiotowej darowizny, to nie może on wywodzić swoich roszczeń alimentacyjnych wobec nich z treści art. 897 k.c.

Mając powyższe na uwadze sąd pierwszej instancji uznał żądanie powoda za bezpodstawne i nieuzasadnione dlatego też powództwo zostało oddalone.

Powód w przedmiotowej sprawie był zwolniony od kosztów sądowych w całości dlatego też sąd pierwszej instancji na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył go kosztami postępowania.

O wynagrodzeniu pełnomocnika procesowego powoda ustanowionego dla niego z urzędu sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie § 2 ust. 1 i 3 w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wniósł powód, żądając jego uchylenia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Zaskarżonemu orzeczeniu powód zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego tj. art. 316 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie w chwili zamknięcia rozprawy wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w szczególności niewyjaśnienie za jaką faktycznie kwotę pozwane kupiły nieruchomości przy ul. (...) w K. oraz jaka jest wartość kamienicy po jej remoncie; przekroczenie granic swobodnej oceny zeznań świadków i wyjaśnień informacyjnych powoda, a także nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego materiału dowodowego przez przyjęcie, że powód nie dokonał żadnej darowizny na rzecz pozwanych tj. art. 233 § 1 k.p.c.;
2. naruszenie prawa materialnego – art. 898 k.c. i art. 897 k.c. przez przyjęcie, że przepisy te nie mają w tej sprawie zastosowania;
3. naruszenie prawa procesowego – art. 122 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) przez nie zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej jednej z pozwanych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, pomimo zgłoszenia takiego wniosku ze stosownym oświadczeniem.

#### **Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy jest zarzutem chybionym.

Kwota za jaką pozwane kupiły nieruchomości przy ulicy (...) w K. została ustalona na podstawie: zeznań pozwanej M. W., zeznań pozwanej A. P., zeznań świadka J. W. (2), aktu notarialnego z dnia 19.08.1998 roku Rep. A nr (...), aktu notarialnego z dnia 31.08.1998 roku Rep. A nr(...), aktu notarialnego z dnia 7.10.1998 roku Rep. A nr (...), pism banku (...) oraz częściowo na podstawie wyjaśnień powoda.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy na okoliczność ustalenia wartości nieruchomości przy ul. (...) w K. po jej remoncie. Sąd Apelacyjny podziela pogląd sądu pierwszej instancji, iż powód kwestionując cenę nabycia nieruchomości nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojej tezy, z których wynikałaby wyższa cena nieruchomości niż wskazana w umowie sprzedaży. Zeznania świadków Z. S. są w tym zakresie niewiarygodne; ów świadek swoją wiedzę opiera na przypuszczeniach i zdawkowych informacjach uzyskanych podczas rozmowy w firmie małżeństwa W., w której był zatrudniony. Z. S. nie był bezpośrednim świadkiem umowy sprzedaży nieruchomości, jak też nie przeprowadzał całego remontu budynku. Nie było on także szczegółowo informowany o warunkach finansowych dokonanej transakcji. Należy także wziąć pod uwagę duży dystans czasowy między datą kupna nieruchomości a datą składania zeznań przez świadka Z. S.. Identyczne uwagi należy także odnieść do zeznań świadka K. P. (1). Ponadto nadmienić należy, iż aktualna wartość przedmiotowej nieruchomości jest bez wątpienia wyższa od wartości z dnia jej zakupu.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, iż sąd pierwszej instancji podjął słuszną decyzję oddalając wniosek powoda o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w K. o informację, czy cena zakupionej nieruchomości w kwocie 40.000,00 złotych została zakwestionowana. W niniejszej sprawie nie pojawiły się żadne wątpliwości mogące świadczyć o tym, iż rzeczywista cena nabycia przedmiotowej nieruchomości była wyższa od tej wskazanej w umowie sprzedaży. Należy pamiętać iż w czasie dokonania transakcji ceny nieruchomości były znacznie niższe niż obecnie. Nie jest zasadne twierdzenie apelującego, iż świadek J. W. (2) nie mogła mieć informacji w tym zakresie. Otóż gdyby Urząd Skarbowy

powziął informację o wyższej cenie nabycia nieruchomości niż to wynika z umowy sprzedaży bez wątpienia J. W. (2) posiadałby wiedzę na ten temat gdyż znalazłaby się w centrum prowadzonego przez Urząd Skarbowy postępowania.

Sąd Apelacyjny także podzielił argumentację sądu pierwszej instancji, iż wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentów Urzędu Skarbowego co do osiągniętych przez pozwane w latach 1996-1998 dochodach jest niezasadny i jako taki podlegał oddaleniu.

Okoliczność czy pozwane było stać na zakup nieruchomości została wykazana innymi dowodami, a mianowicie: zeznaniami pozwanych, zeznaniami świadka J. W. (2), częściowo wyjaśnieniami powoda oraz informacją z banku (...) S.A. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż nabycie przedmiotowej nieruchomości w zasadniczej części zostało sfinansowane z zaciągniętego kredytu bankowego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji apelującego dotyczącej przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a także nierozważenia w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego przez sąd pierwszej instancji. Sąd pierwszej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów. Nawet, jeśli ze zgromadzonego materiału dowodowego da się wyprowadzić wnioski odmienne, niż uczynił to sąd pierwszej instancji, to sama ta okoliczność nie uzasadnia postawionego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (vide: teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 15 grudnia 2005 r. I ACa 513/05, Lex 186115; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Katowicach z 11 stycznia 2006 r. I ACa 1609/05, Lex 189371; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 25 stycznia 2006 r. I ACa 772/05, Lex 186521; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 9 kwietnia 2008 r. I ACa 205/08, Lex 465086; teza z uzasadnienia wyroku S.A. w Poznaniu z 21 maja 2008 r. I ACa 953/07, Lex 466440).

W opinii Sądu Apelacyjnego wszelkie podjęte przez sąd pierwszej instancji decyzje oddalające wnioski dowodowe zgłoszone przez powoda należy uznać za słuszne. Podobnie należy ocenić zakwestionowanie przez sąd pierwszej instancji wiarygodności zeznań świadka Z. S. i świadka K. P. (1) co do wskazanych okoliczności.

Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika jednoznacznie, iż pomiędzy pozwanymi a powodem nie doszło do zawarcia żadnej umowy darowizny dlatego też zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 898 k.c. i art. 897 k.c. przez przyjęcie, że przepisy te nie mają w tej sprawie zastosowania jest zarzutem chybionym.

W niniejszej sprawie nie nastąpiło naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 898 k.c. i art. 897 k.c. ponieważ powód nie udowodnił faktu zawarcia umowy darowizny, a zatem odwołanie tej darowizny i żądanie zasądzenia dochodzonej powództwem należności nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny podzielił w tym zakresie całą argumentację sądu pierwszej instancji.

Zasadny był natomiast zarzut apelującego naruszenia prawa procesowego tj. art. 122 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielanej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) przez nie zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Powód wniósł dwa odrębne pozwy przeciwko M. W. i A. P.. Zgodnie z art. 219 k.p.c. sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem. Tak też się stało w niniejszej sprawie – sąd pierwszej instancji wydał zarządzenie o połączeniu obu spraw. Połączenie dwóch odrębnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia na podstawie art. 219 k.p.c. nie oznacza, że tworzy się z tych spraw jedną sprawę. Połączenie podyktowane względami technicznymi i ekonomią procesową nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności. Łącznie rozpoznane i rozstrzygnięte sprawy są nadal dwiema samodzielnymi sprawami. Natomiast koszty nieopłaconej pomocy prawnej winny być liczone odrębnie dla każdej sprawy, pomimo ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 3 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348, ze zm.) zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III sentencji w ten sposób, że podwyższył przyznaną adwokatowi T. D. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w K. tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu kwotę 4.428,00 złotych do kwoty 8.856,00 złotych.

W postępowaniu odwoławczym powód był reprezentowany przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Na podstawie § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2, § 2 ust. 3 oraz § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd Apelacyjny w ust. III sentencji wyroku przyznał i nakazał wypłacić na rzecz adwokata T. D. ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kaliszu kwotę 6.642,00 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.